

„Det er en sær Mand — han.“

„Ja, det er en Guds Mand!“ forsikrede Konen højt og gav sig pludselig til at jodle op paa sit Fynsk:

„Krist stod op af Dødi
i Julemorgenrødi.“

Solen sank ned bag Strige Skov, og Kirkeklokken begyndte at ringe, da Pastor Gaardbo forlod Hønse-Lars' Hus og gik hjem til Ensomheden i sin tomme Præstegaard. Gadens pjaltede Børn kom af sig selv løbende og gav ham Haanden. Konerne i Dørene nikkede venligt, idet han gik forbi. Overalt blev den smukke unge Præst hilst med Tillidsfuldhed af Fattigkvarterets Befolkning.

Gennem flere Slægtled havde man paa denne Egn i Almindelighed ikke haft andet Forhold til Kirken end det, som Loven og den gode Tone paabød. Den gamle Præstegaard havde i Løbet af det sidste halve Aarhundrede huset Forkyndere af de forskellige kirkelige „Retninger“, der indbyrdes praktiserede Kristenkærligheden omtrent som Hund og Kat. Først ved Pastor Gaardbos Samaritangerning var Menighedshuset igen bleven et Midtpunkt for Egnens Liv. Hans politiske Standpunkt vakte ganske vist adskillig Fortrydelse hos de fleste af Egnens større Hartkornsejere, og der hviskedes ogsaa om, at hans Forkyndelse ikke var strengt kanonisk; men til Gengæld var Kirken bleven Fattigmands Ven, og selv Modstanderne maatte anerkende hans Privatlivs evangeliske Renhed.

Klokken var næsten ni, før han naaede hjem. Frøken Martinsen, hans Husholderske, meddelte ham i krænket Tone, at Aftensbordet havde staaet dækket i over en Time. Han gjorde sagtmødigt en Undskyldning. Frøkenen, der var en midaldrende, robust Bondepige med rødsprængte Kinder, led efter sin egen Mening af Blodmangel og fik ved mindste Anledning nervøse Anfald, hvorfor hun maatte skaanes for Sindsbevægelser.

Hun var kommen der i Huset paa anbefaling af Pastor Gaardbos afdøde Kæreste og følte det af den Grund som sin Rettighed at tyrannisere ham i hendes Sted.